

hvor det atter gjør mig ondt ingenlunde at kunne være enig med den ærede Minister, og det er Svadettfolen. Jeg vil paa ingen Maade gaae ind paa nogen Betragtning over, hvorledes denne Skole er efter sin nærværende Indretning; men, om jeg ogsaa kunde komme til den Erkjendelse, at den ydede, saaledes som den var indrettet, det meest Mulige, den kunde, saa vilde jeg dog alligevel blive ved den Overbevisning, at det er urigtigt at binde et Barn i sit 12te Aar til en Stilling, der er saa forskjellig fra de almindelige Livsbetingelser, hvorunder man ellers tilbringer sit Liv i Verden. (Hør!) Jeg vil heller ikke paa nogen Maade opgive den Paastand, at i et Land, som i høieste Grad af Naturen er bestemt til at søge sit Ophold eller sin Befolknings Ophold paa Søen, at det der skulde være forbundet med nogensomhelst Banffelighed at finde unge velopdragne Mennesker i det 16de Aar, som allerede forud havde forsøgt selv, om de vare skikkede til at betrede en Livsstilling af denne Art. (Hør!) Og, dersom man vælger Concurrence til Indtrædelse i en Livsstilling, saaledes som Tilfældet er ved Marineetaten fra det 12te til det 16de Aar, saa skaffer man Vedkommende en langt dybere og fuldstændigere Erkjendelse af deres Livs Formaal og Kræfter, og man skaffer en langt større Concurrence mellem mere udviklede Personer. (Ja!) Jeg kan aldeles ikke paa nogen Maade gaae ind paa nogen af de Grunde, som den ærede Marineminister har fremført mod den her gjorte Indstilling. Den ærede Minister har troet, at derved, at man tog Drengene fra det 12te Aar, saa blev man istand til at give dem en mere disciplinær Opdragelse. Dersom det var sandt, vare vi i den største Ulykke med vor hele Hær, hvor vi kun faae Mennesker til Tjeneste fra det 22de Aar. Og, skulde vi ikke være istand til i enhver Alder at bøje ethvert fornuftigt Menneske under den Disciplin, den Stilling kræver, hvori han er frivillig indtraadt, maatte vi opgive enhver Tro paa den menneskelige Fornufts Styrelse. Skulde vi ikke holde os overbeviste om, at en simpel Vortsendelse af den Frivillige, som ikke veed at bøje sig under de Fordringer, man stiller til ham, skal være et varslende Exempel for, at Andre ikke skulde betrede den

samme Vej, maatte ogsaa vort hele Reglement for disciplinær Straffe være intetfingende og intetbetydende. Jeg kan altsaa paa ingen Maade optage denne Grund som i nogen Henseende fyldestgjørende. Den ærede Minister har sagt, at ved at tage Drengen i Tolvvaarsalderen kunde man uddanne ham til en saa moden Mand i hans 14de Aar, at han i paa kommende Tilfælde kunde optræde som Befalingsmand, og han har i den Anledning, troer jeg, nævnt sit eget Exempel. Jeg vil ikke forkaste Exemplet, det er udmærket godt; men jeg vil blot sige, at det er et ganske besynderligt Lykstræk, at det er blevet saa godt, thi af 10 Drengene i en Alder af 14 Aar, som vi stille til at commandere vorne Mænd, tør jeg sige, at de 9 ikke ville lykkes saa vel. Dersom man ønsker Disciplin, friste man ikke den vorne Mand til at skulle bøje sig under en 14aarig Dreng. Der kan maaskee være en 14aarig Mand, men det ville Alle indrømme at være en Sjældenhed, og han skal ogsaa have fyldt 14 Aar, førend han paa nogen lovlig Maade, efter de gjældende Lovbestemmelser, kan fremtræde som Mand; thi, førend han har fyldt sit 14de Aar, kan han ikke confirmeres, og hidtildags have vi endog knap betragtet dem som Mænd, der Dagen isorveien vare confirmerede, saa at, dersom jeg ikke skulde anbefale denne Indstilling af nogen anden Grund, skulde det være af den, at vi aldrig mere maatte kunne komme hen til at behøve at gjøre Kald til 14aarige unge Mennesker, i det Haab derved at finde Befalingsmænd (Hør!)

Det tredje Punkt er den ærede Minister gaaet ind paa paa en saa velvillig Maade, at jeg ikke troer, at vi behøve nærmere at omtale det; og saaledes er det væsentlig fæstet liggeindtil det 9de Punkt, hvor der er Spørgsmaal om Ordonnantsgodtgjørelser. Jeg maa her henlede Opmærksomheden paa, hvorledes Udvalget tildeels er kommet til den Formening, som det der har fremsat. Det er tildeels af den samme Grund, som jeg troer, at en Rigsdagsmand allerede har fremført, nemlig at Tjenestpengene ved Landetaten vare lavere; men det er ogsaa af en anden Grund, nemlig den, at det forekom os, at den væsentlige Nytte, som skulde vindes ved at indrømme Søetaten